

Kedves Olvasóim!

Ebben a részben Boginak, az új gazdám már nyugdíjba vonuló vakvezetőkuttyájának szeretnék emléket állítani. Majdnem 3 évig éltünk együtt, s folytonos zsémbelése mellett tudom, hogy mindig nagyon szeretett engem, s igazi falkatársak voltunk. ❤️

Ahogy írtam is az elmúlt alkalommal, összeszoktatásunk első két hetében Budapesten gyakoroltunk. Az új gazdim Bogival együtt egy barátnőjüknél laktak ekkor. A második héten, amikor már kicsit megkedveltem Bogiékat, akkor a kiképzőm már ott is hagyott engem éjszakára náluk. A napközbeni munkát követően este aztán tovább tudtunk ismerkedni, barátkozni egymással. Az új gazdám barátnőjének is volt egy kuttyája, akit pedig Lorának hívtak. Lora és Bogi kb. egyszerre kerültek anno a gazdikhoz, így aztán nagyon erős kapocs volt közöttük. Lorának köszönhetem tehát, hogy fény derült arra, hogy az én Bogim sem volt anno egy földre szállt angyal.

Úgy kezdődött az egész, hogy én még munka után este nagyon vígan voltam, játszottam, s Bogit is hívtam, hogy jöjjön labdázni, birkózni stb. Boglárkám persze mérgelődni kezdett, hogy „Ezek a mai fiatalok! Ugra-bugrálnak itten! Bezzeg Lora a mi időnkben ez nem így volt, mi már fiatalon is tudtuk, hogy mi a rend, fegyelem! Munka után örültünk, ha nyugiban lefekhettünk, kinek volt kedve még bohóckodni?” Mire Lora: Pl neked Bogikám, emlékezzél csak vissza, hogy miket csináltunk? Miket! Na ez már engem is kezdett érdekelni, hogy kiből lett a cserebogár!

- Emlékszel még az eltűnt karalábé esetére? 😊

- Áh ugyan Lora! Az asztal legszélén volt, levitte a huzat a földre, én meg nem akartam, hogy elguruljon a szekrény alá, tehát biztonságba helyeztem...

- Jah persze a konyhából egészen a szobában lévő fekhelyedig vitted, a gazdi meg „süthette” a rakott karalábéját, mire visszatért a fürdőből a konyhába azt bizony elnyelte a föld.

- 1 nap múlva mikor igazította a fekhelyemet akkor megtalálta, tehetek én róla, hogy akkor már nem készített belőle rakottat?

- A legemlékezetesebb azonban az volt, mikor úgy döntöttél, hogy pizzázni fogsz az éjszaka közepén...

- Na jó Lora szerintem már késő van, Grafitnak is mennie kell aludni, holnap újra jön a kiképzője, s menniük kell dolgozni.

- Bogikám ezt nem fogod megúszni, hogy ne mondjam el, ez életed egyik legtanulságosabb története volt.

- Na jó ha már ennyire muszáj, akkor hadd én meséljem el, mert te csak összezavarsz itt mindent, különben sem emlékszel már pontosan ezekre a dolgokra. !! 😊

Történt tehát még az összeszoktatásunk alatt, hogy egyik este, mikor már én is a leendő gazdimmal lehettem, pizzát evett vacsorára. Mondanom sem kell, hogy hiába ácsingóztam érte, nem kaphattam belőle, mert ez a mániája, hogy fő a következetesség, az asztalnál nem kaphatok, de máshol sem az ő vacsorájából. Jaj nagyon kívántam azt a pizzát, volt rajta sonka, sajt, meg sok más finomság. Akármit is tettem, mancsoltam, könyörgő szemekkel néztem rá, bújtam hozzá, de nem kaphattam egy csipetnyi falatot sem, ehelyett elküldött a helyemre. Ez a „helyedre!” ez olyan jó fegyver a kezükben, elzavarnak minket, probléma ezennel részükről letudva. 😊

No aztán eljött a lefekvés ideje. Aludni ment. Én éjjel mikor mentem ki inni, érzem ám, hogy micsoda jó illata van ennek a pizzás doboznak ott a szemetesben. Gondoltam, hogy ezt csak meg kellene vizsgálnom közelebbről, hátha akadna egy morzsa még benne... 🍕

Odamegyek, hát érzem ám, hogy egy egész kis darabka még van benne a széléből! Óh hát nem átalotta kidobni ahelyett, hogy nekem adta volna! No gondoltam egyet, szépen

csendben beledugtam a fejem a szemetesbe, meg is találtam a darabkát, ki is takarítottam szépen a kukát ahogy kell, azért, hogy ne jöjjenek a bogarak a morzsákra. No húzom ki a fejem a kukából, hát jó ég mi történt! A kuka teteje billenős volt, s ahogy én húztam ki a fejem, az meg nem akart elengedni mert konkrétan beleszorult a fejem, s leemeltem a tetőt úgy ahogy volt, s mint egy nyaklánc ott biggyeszkedett a nyakamon!

Te szent együgyűség, hát ettől meg hogyan fogok megszabadulni! Gondoltam magamban... Bármit is tettem, nem bírtam lerázni magamról. Kénytelen voltam tehát besétálni hozzá, s bökdösni a kukatetővel, hogy kelj fel, szabadíts ki! Nagy nehezen fel is ébredt, félálomban nem is értette, hogy mi van, aztán annyira rájött a nevetés, hogy még leszidni is elfelejtett, alig bírta lehúzni azt a vackot a nyakamról úgy rászorult!

Engem pedig akkor is csak a jószándék vezérelt, hogy étel ne legyen pazarolva, hangyák se jöjjenek a morzsára, s lám ez lett a vége. No akkor megtanultam, hogy soha többé ne nyúljak bele a kukába ha egy egész sonka biggyeszkedik is benne még akkor sem!

Jah a fegyelem mintaképe ugye? 😊

Előre bocsájtom, hogy amennyiben továbbra is követitek történetemet, fogtok még hasonló élményekről olvasni az én összeszoktatásom későbbi szakaszából is!

Addig is maradok tisztelettel:

Majaligeti Grafit

